

Arrest

nr. 194 560 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Habar Gedir-clan te behoren, een subclan van de clanfamilie Hawiye. U bent geboren op 1 januari 1992 in de stad Mogadishu, in het district Hodan. U heeft uw hele leven in het district Hodan gewoond.

U heeft in het jaar 2007 wel een maand in het district Medina verbleven vanwege gevechten tussen de autoriteiten en Al-Shabaab in uw eigen district. U bent gehuwd met Mulki Abdi Abdulle en u heeft geen

kinderen. U verkocht al sinds de leeftijd van ongeveer veertien jaar sapjes en drankjes in uw subwijk Sigale. U ging de drankjes inkopen op de markt van Bakara, in district Hawl-Wadaag. In de maand november van het jaar 2014 werd u aangesproken op de Bakara-markt door iemand die u kende. Zijn naam was Abdixalin en hij was vroeger leraar in uw wijk. U praatte kort met hem en hij vroeg uw telefoonnummer. Op 1 december 2014 werd u door hem opgebeld. Hij bleek lid van de islamitische terreurorganisatie Al-Shabaab en vroeg u om met hem samen te werken. U moest informatie verzamelen over uw wijk. Uw wijk staat bekend als een Soefi-wijk en een bastion van de religieuze organisatie Alhu-Sunna Wal Jamaa, die door Al-Shabaab als afvallig wordt bestempeld. Indien u zou weigeren, zou u worden gedood. U stemde in uit angst. De volgende dag belde hij u opnieuw op, maar u vertelde hem dat u geen informatie had voor hem. Daarop verplichtte hij u materiaal te verstopen voor Al-Shabaab. Het zou door een lid van de organisatie naar u worden gebracht. Nadat werd opgehangen, vertelde u alles aan uw vader. Hij zei echter de situatie te vergeten, zette uw telefoon uit en zei u uw werk als sapjesverkoper verder te zetten.

Enkele dagen later werd u door twee leden van Al-Shabaab tegengehouden. Ze beschuldigden u van deelname aan de religieuze activiteiten van Alhu-Sunna Wal Jamaa. U kreeg opnieuw een kans, en u gaf het telefoonnummer van uw vader als contactnummer. Dezelfde avond werd u door Al-Shabaab opgebeld. U kreeg de opdracht een aanslag te plegen in het religieuze centrum van Alhu-Sunna Wal Jamaa. U weigerde echter en uw werd daardoor opnieuw met de dood bedreigd. De volgende nacht werd u thuis door leden van Al-Shabaab aangevallen. Uw zus Hani liet daarbij het leven. U kon echter ontsnappen, maar werd daarbij verwond aan de knie. U vluchtte naar het huis van een vriend, alwaar u verbleef tot aan uw vertrek uit Somalië. Ondertussen had uw vader aan de leider van de gewapende tak van Alhu-Sunna Wal Jamaa, Abdulkadir, gevraagd of hij u kon beschermen. Dit kon hij echter niet doen. Hij kon u enkel inlijven bij zijn militie, maar dit wouden noch u, noch uw vader. Uw vader en oom beslisten dat u het land moest verlaten en zij vonden een smokkelaar die u naar Soedan kon brengen. U vertrok uit Somalië op 20 december 2014. U reisde per auto via Kenia, Oeganda, Zuid-Soedan en Soedan naar Libië. U verbleef er een vijftal maanden, opgesloten door militieën. Daarna reisde u per boot naar Italië, en van daaruit kwam u naar België. U kwam aan in België op 24 juni 2015. U vroeg op 25 juni 2015 asiel aan. In de maand juni van het jaar 2016 zou uw vader zijn omgekomen bij een tweede aanval door Al-Shabaab op uw huis. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw familie.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden gedood door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab. **U kunt de problemen die u had met de terreurgroep Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.**

Vooreerst, blijkt u een groot deel van uw relaas niet te hebben vermeld bij uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. De elementen die u heeft weggelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maken de kern uit van uw asielsrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten reeds ernstig wordt ondermijnd. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te zijn aangesproken en bedreigd door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab (zie Vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5). U vertelde dat de leden van Al-Shabaab u wilden inschakelen voor het plegen van een aanslag in uw wijk. U werd nadien meermaals telefonisch bedreigd, u durfde uw huis niet meer te verlaten, en ontvluchtte uiteindelijk uw land van op 20 december 2014. Wanneer u de kans krijgt om voor het CGVS in vrij relaas uw asielsmotieven meer uitgebreid uiteen te zetten, vertelde u echter dat u ook door de leden van Al-Shabaab werd aangevallen, en dat uw zus, Hani, daarbij om het leven kwam (gehoorverslag CGVS, p.16). U vertelde dat u ontsnapte en onderdook bij een vriend van u, in tegenstelling tot uw verklaring voor de DVZ dat u uw huis niet meer durfde verlaten. U vertelde – opvallend genoeg – in geen geval dat u na de aanslag nog telefonisch zou zijn bedreigd. Het lijkt erop dat u verschillende feiten in een verkeerde volgorde heeft geplaatst. Zo zou u volgens uw verklaringen voor de DVZ eerst aangesproken zijn door leden van Al-Shabaab met de boodschap dat u voor hen een aanslag moest plegen, om daarna telefonisch te zijn bedreigd (zie Verklaring DVZ, punt3, punt 5).

In uw verklaringen voor het CGVS blijkt u eerst een aantal maal telefonisch te zijn gecontacteerd, waarna leden van Al-Shabaab – vanwege uw voortdurende weigeringen om met hen samen te werken – u opzochten en u verplichtten om een aanslag te plegen. Daarna zou u zijn aangevallen, maar u bleek

niet meer telefonisch te zijn gecontacteerd. **Deze tegenstrijdigheden en hiaten in uw verhaal zijn danig opvallend, aangezien de elementen die u heeft weggelaten in uw interview voor de DVZ de kern uitmaken van uw asielmotieven. Evenzo kunnen de telefonische contacten, bedreigingen en ontmoetingen als kernelementen van uw asielmotieven worden beschouwd. In die zin is het geenszins aannemelijk dat u ze bij uw eerste interview voor de DVZ zou hebben weggelaten of verward zou zijn omtrent de volgorde van de incidenten.** U werd met deze vaststellingen geconfronteerd doorheen het gehoor voor het CGVS, maar uw verklaring voor deze opvallende tegenstrijdigheden, wist absoluut niet te overtuigen (gehoorverslag CGVS, p.24). U verklaarde slechts dat u voor de DVZ werd aangespoord om uw verhaal in te korten, en dat u niet alles kon vertellen. Maar deze verklaringen worden verder ondermijnd door andere merkwaardige tegenstrijdigheden. Zo had u namelijk voor de DVZ geenszins verklaard dat uw zus, Hani, was omgekomen bij een aanval (zie Verklaring DVZ, p.7, punt 17). U sprak evenmin over haar overlijden, en u had verklaard dat ze nog steeds in Mogadishu woonde. **Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen kan enkel worden geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas reeds op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden, hiaten en verschillen in uw verklaringen tijdens het interview voor de DVZ en het gehoor voor het CGVS.**

Voorts, zijn uw verklaringen omtrent uw vermeende ontmoeting en bedreiging door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab zeer incoherent en weinig waarschijnlijk. U verklaarde door leden van Al-Shabaab te zijn benaderd en opgebeld (gehoorverslag CGVS, p.14-16). Zij verplichtten u verschillende malen om opdrachten voor hen uit te voeren en zij hebben u meermaals met de dood bedreigd. **Het dient echter opgemerkt dat de handelingen en de verklaringen van Al-Shabaab geenszins logisch zijn te noemen.** Zo verklaarde u dat zij u op 1 december 2014 een eerste keer opbelden (gehoorverslag CGVS, p.14-15). Zij wilden dat u belangrijke informatie over uw buurt zou inzamelen. Indien u zou weigeren, zou u worden gedood. Wanneer zij u de volgende dag opnieuw opbellen, en u naar de nodige informatie vragen, antwoordde u echter dat u geen informatie had. Dit antwoord heeft evenwel geenszins gevolgen – in tegenstelling tot de bedreigingen die ze eerder hadden geuit – en u krijgt prompt een nieuwe opdracht, namelijk het verbergen van materiaal. Nadat u deze opdracht kreeg, sloot uw vader uw telefoon af. Opnieuw worden de bedreigingen die de leden van Al-Shabaab hebben geuit niet waargemaakt. Zij komen u enkel - na maar liefst veertien dagen – opnieuw opzoeken. Deze keer beschuldigden ze u van deelname aan de religieuze activiteiten van Ahlu Sunna Wal Jamaa (ASWJ), een Soefibeweging die tegenstander is van Al-Shabaab. Maar u kreeg opnieuw een kans om aan hun wraak te ontkomen, en u kreeg een derde opdracht: u moest zich steeds telefonisch bereikbaar houden en zij zouden u opdrachten doorgeven die u moet uitvoeren. Ze bedreigden u opnieuw met de dood, en stelden dat u dezelfde veroordeling zou wachten als de leden van ASWJ indien u niet zou gehoorzamen [namelijk de doodstraf]. Indien u de telefoon zou uitschakelen, zou u sterven. Uiteindelijk belden zij u diezelfde avond, op 16 december 2014, opnieuw op. Ze verplichtten u een aanslag te plegen in het religieuze centrum van ASWJ in uw buurt. U weigerde de opdracht echter opnieuw, en andermaal bedreigden zij u met de dood (gehoorverslag CGVS, p.15-16). De nacht nadien, op 17 december 2014, werd u uiteindelijk aangevallen (gehoorverslag CGVS, p.16). **Uit het voorgaande blijkt dat de handelingen die de islamitische terreurgroep Al-Shabaab stellen, absoluut onverenigbaar zijn met de dreigingen die zij steeds opnieuw uiten.** Uit uw eerste verklaringen blijkt immers dat zij u niet voor een keuze stelden: indien u zou weigeren, zou u worden gedood (gehoorverslag CGVS, p.15). Deze dreiging werd reeds bij de eerste telefonische oproep geuit. Toch kreeg u, over een tijdspanne van zestien dagen, telkens een nieuwe kans van Al-Shabaab. Zelfs al stelden ze dat u de doodstraf verdiende (gehoorverslag, CGVS, p.21). **Het is geenszins geloofwaardig dat de leden van de terreurgroep Al-Shabaab zulke incoherent en onlogische handelingen zouden stellen. Dat zij zo veel inspanningen zouden leveren om u telkens opnieuw te overtuigen van hun opdracht, en dat zij u ondanks hun bedreigingen telkens een nieuwe kans zouden geven, nadat u hun opdracht niet heeft uitgevoerd, is geenszins aannemelijk.**

Daarenboven, dient opgemerkt, dat ook uw eigen handelingen, en die van uw vader, niet evenredig zijn met de angst die u verklaarde te hebben voor de terreurgroep Al-Shabaab. U verklaarde reeds bij het eerste contact met Al-Shabaab, namelijk tijdens de eerste telefonische oproep waarin zij u vroegen om voor hen te spioneren, bang te zijn van hen (gehoorverslag CGVS, p.15). U stemde zelfs toe voor hen te spioneren, uit angst, terwijl u dit eigenlijk niet wou.

Zij bedreigden u met de dood, maar uiteindelijk had u geen informatie voor hen verzameld en gaven ze u een tweede kans: u moest materiaal verbergen. Wanneer uw vader na dit tweede contact zegt uw telefoon uit te schakelen, alles te vergeten, en gewoon verder te werken, doet u dit echter zonder aarzelen. Pas na twee weken werd u door de Al-Shabaab-strijders opnieuw aangesproken, en zei u

opnieuw bang te zijn (gehoorverslag CGVS, p.15). Wanneer zij u een contactnummer vragen en een nieuwe opdracht geven, namelijk een aanslag plegen in het centrum van ASWJ, weigerde u opnieuw, ondanks hun herhaaldelijke doodsb bedreigingen bij elk contact (gehoorverslag CGVS, p.15-16). Meer nog, u bleef die nacht gewoon in uw huis overnachten (gehoorverslag CGVS, p.16). **Het dient opgemerkt dat ook uw eigen redeneringen en verwachtingen, en die van uw vader, absoluut niet overeenstemmen met de angst die u verklaarde te hebben voor de leden van Al-Shabaab en de dreiging die van hen uitgaat.** Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat de leden van Al-Shabaab terroristen zijn en er niet voor terugdeinzen om iedereen die tegen hun bevelen of woorden zijn tot hun vijand te bestempelen (gehoorverslag CGVS, p.17). U zei eveneens dat ze mensen doden, wanneer deze weigeren met hun te werken (gehoorverslag CGVS, p.23). In dat opzicht is het geenszins logisch dat u hen na de eerste twee opdrachten en bedreigingen zou vergeten, op aanraden van uw vader, en niet heeft geprobeerd om eerder onder te duiken. Bovendien, is het zeer onwaarschijnlijk dat u na uw laatste weigering de nacht gewoon thuis zou doorbrengen.

Verder bleken de opdrachten en bevelen die u kreeg van de Al-Shabaab-leden, zeer summier en vaag, en was u niet in staat er iets meer over te vertellen. Wanneer zij u een eerste keer opbelden, vroegen zij u enkel om belangrijke informatie te verzamelen over uw buurt (gehoorverslag CGVS, p.15). U heeft dit niet gedaan, en daardoor had u voor de leden van Al-Shabaab een misdaad begaan. Echter, wanneer u wordt gevraagd welke informatie de Al-Shabaab-strijders van u verwachtten, zei u enkel dat u moest spioneren in uw buurt (gehoorverslag CGVS, p.22). U erop gewezen dat dit toch geen duidelijke opdracht is, en gevraagd of u dan iets of iemand in het bijzonder moest bespioneren, antwoordde u –verbaasd genoeg – ontkennend. U zei dat u enkel ASWJ moest bespioneren, regeringsfunctionarissen, en vergaderingen. **Het valt op dat deze eerste opdracht van Al-Shabaab reeds uitermate vaag en breed is.** Het is dan ook zeer vreemd dat zij u slechts één dag de tijd gaven voor het verzamelen van deze brede informatie (gehoorverslag CGVS, p.15). Daarbij is het eveneens zeer vreemd dat zij specifiek ú voor deze opdracht verkozen. U zei immers dat u de religieuze gezangen niet eens bijwoonde (gehoorverslag CGVS, p.21) en dat u er vroeger slechts uw oma heen bracht (gehoorverslag CGVS, p.22). Zo ook, bent u even vaag over de tweede opdracht van Al-Shabaab, namelijk het verbergen van materiaal voor hen. Nadat u de informatieopdracht niet tot een goed einde had gebracht, stelden de Al-Shabaab-leden dat zij u dingen zouden brengen, en dat zij deze dingen opnieuw zouden ophalen wanneer zij die nodig hadden (gehoorverslag CGVS, p.15). Zij wouden u niet inlichten over welk soort dingen het ging. Zij vertelden u niet eens over de grootte of hoeveelheid van het materiaal (gehoorverslag CGVS, p.22). **Ook deze tweede opdracht van Al-Shabaab blijkt uiterst vaag te zijn.** Wanneer zij u uiteindelijk verplichtten om een aanslag te plegen, kreeg u ook over deze opdracht slechts zeer summier informatie. Ze zeiden enkel dat het dezelfde avond moest gebeuren, en gaven u namen van belangrijke personen van ASWJ (gehoorverslag CGVS, p.15). Ze zeiden echter niets over hoe de aanslag zou moeten worden uitgevoerd en hoe het was gepland. Nochtans was u degene die het zou moeten uitvoeren. Gevraagd of u meer kan vertellen over de plannen van Al-Shabaab, zei u – opnieuw ontzettend vaag – dat u explosieven naar de religieuze bijeenkomst [Mowlac] moest brengen, omdat er een afspraak was gepland (gehoorverslag CGVS, p.23). Zij [de Al-Shabaab-leden] zouden voor de rest zorgen. Over de plaats waar u de explosieven zou moeten ophalen en dergelijke, lichtten zij u niet in. **Opnieuw, slaagt Al-Shabaab erin om u een zeer vage opdracht toe te vertrouwen. En opnieuw is het zeer vreemd dat zij specifiek u voor deze opdracht hebben uitgekozen.** Ten eerste, had u hun twee vorige opdrachten niet tot een goed einde gebracht. Ten tweede, bleek u het religieus centrum van ASWJ niet eens bezoeken, en ook niet deel te nemen aan de activiteiten waarbij de aanslag moest gebeuren, namelijk de Mowlac (gehoorverslag CGVS, p.21 en p.22). De redenen van Al-Shabaab om u als aanslagpleger te kiezen, worden op die manier volledig teniet gedaan. De enige reden die zij opgaven om hun keuze te verantwoorden, was het feit dat u in de buurt woonde en niet verdacht zou zijn (gehoorverslag CGVS, p.23). **Door de acties die de leden van Al-Shabaab stellen, werken ze alles in de hand om hun plan te doen mislukken. Het is geenszins geloofwaardig dat de terreurgroep Al-Shabaab zo veel inspanning zou leveren om u te overtuigen van het uitvoeren van hun opdrachten, zonder dat zij u meer informatie willen geven over deze opdrachten. Het is daarenboven zeer weinig waarschijnlijk dat zij specifiek u zouden kiezen omdat u van de buurt bent, en niet iemand die de religieuze bijeenkomsten effectief bijwoonde.**

Ten slotte, is het zeer weinig aannemelijk, dat u de veiligheidsdiensten van de groepering Alhu-Sunna Wal Jamaa niet zou hebben ingelicht over de bedreigingen van Al-Shabaab. U stelde immers dat het hoofd van de logistiek van het presidentieel paleis, Abdulkadir Macalim Nuur, uw vader kwam bezoeken nadat zijn dochter Hani [uw zus] werd gedood door Al-Shabaab bij de aanval op uw huis (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe uw vader Abdulkadir kende, antwoordde u dat hij

samen met uw vader is opgegroeid, en dat ze elkaar kennen van bij de geboorte (gehoorverslag CGVS, p.25). U vertelde ook dat hij uw grootmoeder goed kende, en dat u nog steeds geld geeft voor de herdenking van de vader van Abdulkadir, namelijk Macalim Nuur, een grote Sheikh [van ASWJ]. Gegeven de lange relatie tussen Abdulkadir en uw eigen vader, is het zeer vreemd dat Abdulkadir pas werd ingelicht over de situatie nadat uw huis reeds werd aangevallen en u ondergedoken was bij een vriend (gehoorverslag CGVS, p.16). Slechts na de aanval, waarbij uw vader zijn dochter verloor, en bij het bezoek van Abdulkadir aan uw vader, vraagt hij hem zijn zoon, namelijk u, te beschermen (gehoorverslag CGVS, p.16). Nog vreemder, is het feit dat hij Abdulkadir ook op dat moment niet inlichtte over de eerdere bedreigingen aan het adres van ASWJ, en er eveneens niet eerlijk over is. Hij stelde namelijk dat hij niet wist wat Al-Shabaab van u verlangde (gehoorverslag CGVS, p.16). **Aangezien uw vader een jeugdvriend is van een hooggeplaatst persoon bij de autoriteiten, namelijk Abdulkadir Macalim Nuur, is het geenszins logisch dat hij hem niet zou hebben gewaarschuwd over de bedreigingen van Al-Shabaab.** Zeker gezien de bedreigingen ernstig waren en aan het adres van ASWJ waren gericht, waarmee Abdulkadir een sterke band heeft. Zijn vader was immers een grote Sheikh (gehoorverslag CGVS, p.25) en hij blijkt ook bij machte om personen aan te stellen in het leger van ASWJ (gehoorverslag CGVS, p.16). Daarenboven, was u zelfs op de hoogte van wie de dreiging uitging, namelijk de leraar die vroeger bij u in de buurt woonde (gehoorverslag CGVS, p.14). U wist zijn naam en u kende de school waarin hij vroeger Engelse las gaf (gehoorverslag CGVS, p.18). **Gegeven de ernst van uw situatie, en de band die uw vader heeft met een hooggeplaatst persoon binnen de geviseerde groepering Alhu-Sunna Wal Jamaa, namelijk Abdulkadir, kan minstens verwacht worden dat u of uw vader deze persoon zou inlichten over de dreiging en de persoon van wie de dreiging uitgaat.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde medische documenten, kan worden opgemerkt, dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Deze medische documenten maken gewag van verwondingen aan uw knie. Over deze verwondingen kan echter enkel worden opgemerkt dat u inderdaad deze verwondingen heeft opgelopen, maar het attest zegt niets over de wijze of het tijdstip van de ondergane verwondingen. Immers, aangezien geen geloof wordt gehecht aan de door u beweerde herkomst, kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben voorgedaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviseerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd

om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "HLN", dd. 11 december 2016"; "Artikel van "HLN", dd. 2 januari 2017"; "Artikel "De Standaard" dd. 2 januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 25 januari 2017"; "Artikel "Al Jazeera", Januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 19 februari 2017"; "Artikel "Al Jazeera" 20 februari 2017"; "Artikel "The Guardian" dd. 25 januari 2017"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 mei 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker een deel van zijn relaas niet zou hebben vermeld bij de DVZ, merkt het verzoekschrift op dat verzoeker asiel aanvraag "op 25 juni 2015, de periode waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kampte met een enorme 'vluchtelingen crisis' en de registratie van de asielzoekers bijzonder snel en chaotisch verliep. Verzoekende partij kreeg dan ook haast geen tijd om haar problemen uiteen te zetten. zij werd voortdurend onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om over haar problemen te vertellen. Zij vermeldde zit ook bij het begin van het gehoor: p. 3 CGVS".

Aangaande de vaststelling van verweerder dat de verklaringen omtrent de ontmoeting en bedreigingen van Al Shabaab zeer incoherent en weinig waarschijnlijk zijn, voert het verzoekschrift aan dat dit een subjectieve redenering betreft. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet in het hoofd kan kijken van de Al Shabaab leden en niet weet waarom zij hem verschillende opdrachten gaven. Verzoeker benadrukt dat hij bijzonder uitgebreid uiteengezet heeft wat hem is overkomen, welke gesprekken hij had met zijn vader, met de Al Shabaab leden, enz.

Verzoeker betoogt alles tot in het detail te hebben uiteengezet. Waar verweerder stelt het vreemd te vinden dat Al Shabaab hem verschillende kansen heeft gegeven om met hen samen te werken en de

bedreigingen niet onmiddellijk heeft uitgevoerd, stelt verzoeker te vermoeden dat *“AL Shabab haar wilde inzetten als martelaar om zoveel mogelijk 'ongelovigen' te doden. Eerst werd haar gevraagd om te spioneren in haar omgeving en informatie te verzamelen. Wanneer zij hier niet in slaagde, wilde Al Shabab haar huis gebruiken als opslagplaats voor hun materialen. Verzoekende partij lichtte haar vader in die haar adviseerde verder te blijven werken en haar GSM uit te zetten. Zij luisterde naar haar vader en hoopte dat zij met rust gelaten zou worden. Niets was echter minder waar. Wanneer Al Shabab beseftte dat verzoekende partij niet meewerkte, wilden zij haar inzetten voor een aanslag, waarbij zij (vermoedelijk) zou omkomen. Vandaar dat haar vader dan ook alles regelde om verzoekende partij het land uit te krijgen.”*

Verzoeker haalt nog aan dat hij tijdens het gehoor op geen enkele contradictie of inconsistentie betrappt kon worden. Hij acht het dan ook onredelijk dat verweerder zijn gehele asielaas afwijst omdat deze het *“onwaarschijnlijk”* vindt.

Daar waar verweerder opwerpt dat de handelingen van verzoeker en zijn vader niet evenredig zijn met hun angst ten aanzien van Al Shabaab, legt verzoeker uit dat hij uiteraard niets liever wilde dan onderduiken of zich naar een veilige plaats begeven. Verzoeker was echter de oudste zoon en diende het gezin te onderhouden. Vandaar dat hij te rade ging bij zijn vader, wie hem adviseerde voorlopig verder te blijven werken.

Wat betreft de volgens verweerder vage opdrachten en bevelen van Al Shabaab, onderstreept verzoeker dat hij niet veel informatie van Al Shabaab ontving, net omdat er gevaar bestond dat verzoeker deze informatie kon doorgeven aan de autoriteiten of aan ASWJ. Volgens verzoeker is het logisch dat *“Al Shabab enkel de hoogst noodzakelijke informatie meedeelde aan verzoekende partij om zichzelf ook zoveel mogelijk in te dekken, moest er iets mislopen.”*

Verweerder acht het weinig aannemelijk dat verzoeker de veiligheidsdiensten van de groepering Alhu-Sunna Wal Jamaa niet zou hebben ingelicht over de bedreigingen van Al Shabaab. Verzoeker brengt hier echter tegenin dat zijn vader bang was *“dat het inlichten van de veiligheidsdiensten tegen hem zou keren. Enerzijds hield dit een groot risico in als Al Shabab te weten zou komen dat verzoekende partij de veiligheidsdiensten had ingelicht. Anderzijds zouden de veiligheidsdiensten verzoekende partij ervan kunnen beschuldigen ingestemd te hebben mee te werken met Al Shabab en een gevaar te vormen voor de ASWJ. Verzoekende partij en haar vader bevonden zich tussen twee vuren en handelden hoe zij op dat ogenblik gepast vonden. Pas nadat de zus van verzoekende partij vermoord werd en hun huis aangevallen werd, zagen zij geen andere uitweg meer dan de hulp in te roepen van Abdulkadir.”*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.”* Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Hodan hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook in de internationale pers *“heel wat artikels terug te vinden [vallen] over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing”* toe: *“11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3); 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4); 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5); 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7); 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk*

8); 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9); 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)".

Het verzoekschrift voert aan dat de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en dat deze niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat “*de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu [heeft] en niet in staat [is] haar burgers te beschermen tegen het geweld*”. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn. Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor “*het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Hodan) wel veilig te noemen valt, quod non*”. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl deze elementen “*door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab*”.

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat zijn problemen, die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht, begonnen zijn nadat Al Shabaab hem trachtte te rekruteren.

2.4. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie vragenlijst CGVS van 24 september 2015) verklaarde dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij *“frisdranken in Sigale verkocht. Op 16.12.2014 was ik naar de markt van Bakaraha gegaan, om inkopen te doen. Toen ik op weg was naar huis, werd ik opgepakt door Al Shabaab in de wijk KPP. Al-Shabaab wilde mij inschakelen om een aanslag te plegen in Sigale, aangezien het regeringsleger en het soefisme Ehlu Suuna Wal Jame'a daar aanwezig zijn. Aangezien ik zelf in Sigale woonde, zouden ze mij niet verdenken en zou ik de aanslag makkelijk kunnen uitvoeren. Ze vroegen mijn telefoonnummer en ik moest voor hen bereikbaar zijn. Ik gaf hen het nummer van mijn vader en ze hebben het onmiddellijk getest. Dezelfde avond nog belden ze naar mijn vader en vroegen naar mij. Ze wilden dat ik de aanslag die dag zou uitvoeren. Ik zei hen echter dat ik dit niet wilde doen, omdat ik maar een simpele arbeider was en onlangs gehuwd was. Ze zeiden me dat ik nu ook gezien werd als een van de ‘ongelovigen’ en ze veroordeelden me ter dood. Nadien werd ik meermaals telefonisch bedreigd en durfde ik mijn huis niet meer te verlaten. Op 20.12.2014 ben ik gevlucht. Toen ik in Soedan verbleef, werd mijn vader eveneens telefonisch bedreigd”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

2.5. Waar verzoeker bij het gehoor bij de DVZ nog aangaf dat hij op 16 december 2014 werd opgepakt door Al Shabaab in de wijk KPP, deze hem wilde inschakelen om een aanslag te plegen in Sigale en verzoeker hen vervolgens het telefoonnummer van zijn vader gegeven had, verklaarde hij bij het CGVS dat hij op straat op Bakara een oude schoolleraar uit zijn buurt was tegengekomen, waarmee verzoeker wat bijgepraat had en vervolgens nietsvermoedend zijn eigen telefoonnummer gegeven had (gehoorverslag van het CGVS van 8 februari 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 14). Verzoeker vervolgde bij de DVZ dat Al Shabaab hem diezelfde avond belde op zijn vaders telefoonnummer om die dag een aanslag uit te voeren, waarop verzoeker weigerde, terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS stelde dat zijn oude leraar hem op 1 december 2014 belde en hij aanvaardde om voor hen te werken (CGVS-verslag, p. 15). Waar verzoeker tot slot bij de DVZ nog vermeldde dat hij omwille van zijn weigering meermaals telefonisch bedreigd werd, hij zijn huis niet meer durfde verlaten en Somalië ontvlucht was op 20 december 2014, stelde hij bij het CGVS dat hij ook door leden van Al Shabaab werd aangevallen, dat zijn zus H. daarbij om het leven kwam, dat verzoeker ontsnapte en vervolgens onderdook bij een vriend (CGVS-verslag, p.16). Verzoeker had bovendien bij de DVZ nog aangegeven dat zijn zus H. nog steeds in Mogadishu woonde, doch had niets gezegd over haar overlijden, laat staan de aanval waarbij zij zou zijn omgekomen (verklaring DVZ, punt 17).

2.6. Verzoekers problemen met Al Shabaab zoals verklaard op de zetel van het CGVS zijn aldus fundamenteel strijdig met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de DVZ ten tijde van verzoekers gehoor met de vluchtelingen crisis kampte en verzoeker geen tijd kreeg om zijn problemen uiteen te zetten, wijst de Raad er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielaanvraag op een correcte manier vermeldt.

Hoe dan ook werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen.

Er dient nog worden opgemerkt dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor bij het CGVS inderdaad heeft aangegeven dat er *“weinig tijd”* was op het gehoor bij de DVZ en dat ze hem zeiden *“het verhaal kort te houden, je zal het tweede interview alles kunnen uitleggen zeiden ze”* (CGVS-verslag, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer precieze verklaringen aflegde en zelfs concrete data – welke hij echter tijdens het CGVS tegensprak – vermeldt zonder dat daarom gevraagd wordt. Dat verzoeker wordt aangespoord om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten kan niet echt blijken nu verzoeker wel in staat was details te geven. Bovendien kan dit evenmin voornoemde flagrante tegenstrijdigheden in zijn relaas verschonen. Er kan van de asielzoeker verwacht worden dat er een voldoende eenduidig asielaanvraag wordt gegeven. *In casu* zijn er geen redenen waarom verzoeker hiertoe niet in staat zou zijn. Verzoekers verklaringen halen de waarachtigheid van zijn asielaanvraag geheel onderuit.

2.7. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoekers verklaringen voor het CGVS aangaande zijn vermeende ontmoeting met en bedreigingen door Al Shabaab kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde verzoeker dat hij voor het eerst op 1 december 2014 werd opgebeld door Al Shabaab en dat hij informatie over de buurt diende in te zamelen of anderszins gedood zou worden (CGVS-verslag, p. 14-15). Vervolgens verklaarde verzoeker, *“Na 1 dag belde hij me en vroeg hij me welke info ik had. Ik zei hem dat ik geen info had. En dan zei hij, ik ga je dingen brengen via iemand, als we die dingen terug nodig hebben, dan kom ik naar jou.”* (CGVS-verslag, p. 15). Aldus stelt verzoeker dat waar hij eerst met de dood bedreigd werd ingeval van weigering om mee te werken. Niettegenstaande verzoeker geen informatie had en dus geen medewerking verleend had aan Al Shabaab, wordt hij niet langer bedreigd. Integendeel hij krijgt een nieuwe opdracht. Verzoeker vervolgde dat zijn vader, na over deze tweede opdracht vernomen te hebben, verzoekers *“mobiel [heeft] genomen en (...) uitgezet. Hij heeft het uitgezet, hij zei ga terug naar de markt, doe je werk verder”* (CGVS-verslag, p. 15).

Al Shabaab blijkt hieraan geen gevolgen te koppelen. Verzoeker wordt niet bedreigd (met de dood) noch wordt hij aangepakt, noch verliest hij het vertrouwen van Al Shabaab. Immers verzoeker krijgt na enkele dagen nog een nieuwe, derde opdracht, *“als we u nodig hebben dan bellen we u, en als het wordt uitgeschakeld, zal je er voor sterven.”* (CGVS-verslag, p. 15). Uiteindelijk belde Al Shabaab verzoeker diezelfde avond, op 16 december 2014, opnieuw op (CGVS-verslag, p. 15, 19) en verplichtte hem een aanslag te plegen in het religieuze centrum van ASWJ in zijn buurt (CGVS-verslag, p. 15, 23), waarop verzoeker de opdracht echter opnieuw weigerde en Al Shabaab hem nogmaals met de dood bedreigde (CGVS-verslag, p.15-16). Hoewel verzoeker uiteindelijk de dag nadien door Al Shabaab werd aangevallen (CGVS-verslag, p.16), is het geenszins aannemelijk dat Al Shabaab eerst de moeite zou nemen en zoveel inspanningen zou leveren om verzoeker steeds opnieuw te overtuigen voor hen te werken en hem, ondanks hun bedreigingen, telkens nieuwe opdrachten zou toevertrouwen.

2.8. Bovendien bleken de opdrachten en bevelen die verzoeker van de Al Shabaab-leden ontving zeer summier en vaag. Aangaande de eerste opdracht werd verzoeker louter gevraagd om belangrijke informatie te verzamelen over zijn buurt (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd welke informatie verzoeker diende door te geven, antwoordde hij kort, *“De leraar zei me om te spioneren over wat er gebeurde in de buurt”* (CGVS-verslag, p. 22). Erop gewezen dat dit geen duidelijke opdracht was en gevraagd of verzoeker niet iemand of iets in het bijzonder diende te bespioneren, antwoordde verzoeker slechts *“Nee, hun doel was ASWJ te bespioneren in de buurt, en iedereen die van de regering komt, en als er vergaderingen zijn, dan moest ik spioneren, elke beweging in de buurt.”* (CGVS-verslag, p. 22). Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker slechts één dag de tijd kreeg van Al Shabaab om deze vage, doch brede opdracht uit te voeren (CGVS-verslag, p. 15). Daarnaast kan de Raad ook niet inzien waarom Al Shabaab net verzoeker wilde voor deze opdracht, nu verzoeker niet eens religieuze gezangen bijwoonde (CGVS-verslag, p. 21) en hij er vroeger slechts zijn oma heen bracht (CGVS-verslag, p. 22). Ook wat betreft de tweede opdracht die verzoeker van Al Shabaab kreeg, het verbergen van materiaal, ontving verzoeker slechts vage instructies van Al Shabaab.

Zo had verzoeker geen enkele informatie over wat hij zou ontvangen, *“De leraar weigerde me het te vertellen, hij zei we zullen je dingen via een persoon brengen, als ik zei van wat zijn de dingen en wie is de persoon dan zij hij, dat is terzijde, maar ontvang ze en als we ze nodig (...) Nee, hij heeft het niet gezegd wat het was, hij zei enkel dat het dingen waren”* (CGVS-verslag, p. 22). Ook de derde opdracht, waarbij verzoeker verplicht werd een aanslag te plegen, bleek enorm summier te zijn. Verzoeker werd enkel gezegd dat de aanslag dezelfde avond moest gebeuren, waarop hem de namen van belangrijke personen van ASWJ werden meegedeeld (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd of verzoeker meer kan vertellen over de plannen van Al Shabaab, kon verzoeker slechts stellen dat hij explosieven naar de Mowlac moest brengen en daar laten en dat Al Shabaab voor de rest zou zorgen (CGVS-verslag, p. 23). Verzoeker werd klaarblijkelijk niet eens ingelicht over de plaats waar hij deze explosieven zou moeten ophalen. Bovendien kan de Raad opnieuw niet inzien waarom Al Shabaab precies verzoeker voor deze opdracht had uitgekozen. Verzoeker had immers reeds de twee vorige opdrachten niet uitgevoerd en bleek aldus onbetrouwbaar. Bovendien verklaarde hij het religieuze centrum van ASWJ niet eens te bezoeken, noch deel te nemen aan de activiteiten waarbij de aanslag moest gebeuren (CGVS-verslag,

p. 21-22). Het is dan ook niet geloofwaardig dat een georganiseerde terroristische organisatie als Al Shabaab op dergelijke amateuristische wijze te werk zou gaan en haar opdrachten tot driemaal toe aan verzoeker, die duidelijk Al Shabaab's bevelen niet volgde en bovendien niet eens religieuze bijeenkomsten bijwoonde, toevertrouwde. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoeker een ongelovige is in de ogen van Al Shabaab terwijl een aanslag een religieuze daad is waardoor men in het paradijs wordt opgenomen. Geenszins kan worden ingezien waarom Al Shabaab de ongelovige verzoeker een dergelijke opdracht zou willen geven.

2.9. Voorts ondergraven verzoekers houding en handelingen, alsook die van zijn vader, de ernst van zijn beweerd vrees voor Al Shabaab. Zo is het niet onredelijk aan te nemen dat, indien verzoeker werkelijk meermaals met de dood bedreigd zou zijn door Al Shabaab, hij eerder zou ondergedoken, nu uit verzoekers verklaringen blijkt hij de Al Shabaab leden als terroristen ziet die er niet voor terugdeinzen mensen te doden (CGVS-verslag, p. 17). De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande deze doodsbedreigingen door Al Shabaab wordt verder ondermijnd, nu het niet aannemelijk is dat zijn vader, nadat verzoeker voor de tweede maal met de dood bedreigd was, gewoonweg verzoekers telefoon uitschakelde en hem aanraade om te gaan werken. Dat verzoeker na het ontvangen van de derde doodsbedreiging gewoon de nacht thuis doorbrengt kan evenmin worden aangenomen.

De uitleg in het verzoekschrift – dat verzoeker de oudste zoon was en het gezin diende te onderhouden – kan niet verschonen dat verzoeker niet eerder onderdook. Dit betreft immers een loutere *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en wordt derhalve niet aangenomen. Bovendien kan uit de verklaringen van verzoeker blijken dat zijn familie zich in de hoogste kringen begeeft zodat zij meer dan voldoende ruggensteun hebben.

2.10. Dat verzoeker dus de veiligheidsdiensten van de groepering Alhu-Sunna Wal Jamaa (ASWJ) niet zou hebben ingelicht over de bedreigingen van Al-Shabaab aan het adres van ASWJ doet verder afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees. Het is immers redelijk te verwachten dat verzoekers vader, als jeugdvriend van het logistieke hoofd van het presidentieel paleis, Abdulkadir Macalim Nuur (CGVS-verslag, p. 25), deze zou waarschuwen over de bedreigingen van Al-Shabaab, temeer Abdulkadir een sterke band heeft met ASWJ waaraan de bedreigingen gericht zijn. Zo was Abdulkadir's vader een grote Sheikh (CGVS-verslag, p. 25) en blijkt hijzelf bij machte om personen aan te stellen in het leger van ASWJ (CGVS-verslag, p. 16). Het is verder niet geloofwaardig dat verzoekers vader Abdulkadir pas om bescherming vroeg voor verzoeker nadat Abdulkadir zelf naar verzoekers huis gekomen was ingevolge de aanval door Al Shabaab waarbij verzoekers zus H. was omgekomen en nadat verzoeker reeds ondergedoken leefde bij een vriend (CGVS-verslag, p. 16). Daarnaast ziet de Raad evenmin in waarom verzoekers vader Abdulkadir ook op dat moment niet inlichtte over de eerdere bedreigingen, nu deze ook bedreigingen aan het adres van ASWJ inhielden. Integendeel, verzoekers vader zou zelfs verklaard hebben "*ik weet niet wat ze wouden van hem*" (CGVS-verslag, p. 16). Bovendien kende verzoeker de identiteit van één van de Al Shabaab leden die hem bedreigden, namelijk de leraar die vroeger bij verzoeker in de buurt woonde (CGVS-verslag, p. 14, 18). Dat noch verzoeker, noch zijn vader, Abdulkadir hebben ingelicht over de dreiging en de persoon van wie deze dreiging uitgaat, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hieromtrent, alsook aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekers vader bang was dat het inlichten van de veiligheidsdiensten tegen hem zou keren nu redelijk is aan te nemen dat de veiligheidsdiensten bekend zijn met dergelijke omstandigheden. Hoe dan ook, kan de Raad niet inzien waarom Abdulkadir – verzoekers vaders jeugdvriend – zich tegen verzoeker en diens vader zou keren, temeer nu verzoeker steevast weigerde om mee te werken met Al Shabaab. Het is overigens redelijk aan te nemen dat Abdulkadir deze inlichtingen net zou verwelkomen, nu dit hem en ASWJ toelaat om gericht voorbereidingen te treffen tegen een nakende aanslag en mogelijks Al Shabaab leden op te pakken. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat Al Shabaab verzoeker beweerdelijk ook wilde vermoorden, gezien hij de opdracht(en) niet uitvoerde, en zou verzoekers kans op overleven redelijkerwijs groter zijn door het inlichten van de autoriteiten. Uit verzoekers nalatigheid kan slechts afgeleid worden dat hij geen dergelijke bescherming nodig had.

2.11. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde medische documenten, waarin de verwondingen aan verzoekers knie worden vastgesteld, vermogen bovenstaande vaststellingen niet te doen ombuigen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende

partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.12. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.16. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 en van de bij de aanvullende nota gevoegde update “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen” waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) “of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”.

2.17. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.18. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI

Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al-Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen. De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN Veiligheidsraad niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.19. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.20. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1).

Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.21. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het

geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.22. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.23. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu kampen met veiligheidsproblemen. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017 kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. De aanslagen in Mogadishu zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidsfunctionarissen of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.24. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein. Verder stellen verschillende bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 vast. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben.

2.25. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.26. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.27. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.28. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - “Artikel van “HLN”, dd. 11 december 2016”; “Artikel van “HLN”, dd. 2 januari 2017”; “Artikel “De Standaard” dd. 2 januari 2017”; “Artikel “HLN” dd. 25 januari 2017”; “Artikel “Al Jazeera”, Januari 2017”; “Artikel “HLN” dd. 19 februari 2017”; “Artikel “Al Jazeera” 20 februari 2017”; “Artikel “The Guardian” dd. 25 januari 2017”; “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016” - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is, dan wel niet meer actueel, of dat deze informatie

verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Bovendien blijkt uit deze artikelen niet dat de situatie van tijdens de verslagperiode van de COI Focus verslechterd is, maar liggen deze incidenten net in de lijn van bovenstaande motivering.

Zo wordt de zelfmoordaanslag vlak bij de toegang tot de belangrijkste haven van Mogadishu aangehaald in een artikel van HLN (Het Laatste Nieuws) van 11 december 2016. Op 2 januari 2017 schrijft HLN over een dubbele aanslag met bomauto's waarbij enerzijds een hotel dat vooral bij westerlingen populair is en anderzijds de militaire basis van de Afrikaanse Unie, het doelwit was. Ook De Standaard rapporteert op 2 januari 2017 over deze bomauto aan het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie. Het Daya Hotel, dat vlak bij het parlamentsgebouw ligt en populair is bij regeringsfunctionarissen en ondernemers, werd eveneens getroffen door een dubbele bomaanslag en werd vervolgens bestormd, zo schrijven HLN en The Guardian op 25 januari 2017. Bovenstaande informatie vermeldt verder dat op 19 februari 2017 een autobom aan een drukke markt in Mogadishu 35 doden tot gevolg had. Omdat er geen regeringsgebouwen, militaire kwartieren of andere terroristische doelwitten aanwezig waren, was de aanslag volgens de politie mogelijks niet op de markt gericht, maar explodeerde de bom te snel. Ook Al Jazeera bericht op 20 februari 2017 over dezelfde voornoemde bomaanslag op de drukke markt. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*" van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.29. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen "*er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Hodan)*" wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van twee jaar, verzoeker vervreemden zijn van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij "*behoorlijk verwesterd is*" laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.30. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.32. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.33. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.34. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK